

Forfatter: Stuckenberg, Viggo

Titel: Udrag fra I GENNEMBRUD

Citation: Stuckenberg, Viggo: "Samlede Værker", i Stuckenberg, Viggo: *Samlede Værker*, 1910-11, s. 110. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
<https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-stuckenberg01-shoot-idm140680123032384/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede Værker

— Jeg vilde aldrig have med andre Kvinder at gøre end med dem, jeg elskede, — og som elskede mig.

— Med dem?

— Med dem, ja. En ad Gangen naturligvis.

— Bli'r der saa mange?

— Man kan jo aldrig vide det. Jeg tror ikke rigtig paa Monogamiet — som Zoolog. Var jeg Jurist, saa min Tro maaske anderledes ud.

Johansen flyttede lidt ved Pudens uden at rejse sig.

— Naturen er ikke anlagt paa Kniberi, sluttede han.

— Men saadan at fare fra den ene til den anden, indvendte Jørgen. Han slugte hvert Ord, Johansen sagde.

— Hvorfor fare? tag Aar, om De vil, til hver enkelt.

— Og saa — forføre dem? spurgte Jørgen helt nervøs.

— Forføre, forføre, svarede Johansen irriteret, det er det dumme Ord jeg ved. Elsker hun mig og jeg hende, er det jo Naturen, der gaar sin Gang.

Jørgen saa ud, som havde han faaet Skænd.

— Jeg kunde saa Skam komme til at elske de fleste af dem, sagde Johansen og strakte sig og saa over paa Jørgen.

— Kærlighed, De, mellem Mand og Kvinde, blev han ved, er det andet end den levende Naturs ganske dagligdags og normale Pulsslag. Naa, afbrød han sig og rettede paa Lorgnetten, man skal ikke tale om sine Guder.

Jørgen havde haft alt, hvad der stod paa Bordet, mellem Fingrene. Han sad sammensunken paa Stolen. Og Johansen laa og saa op i Loftet med sine sorte Øjne. Ovenpaa Reolen stod der et Glas med levende Vandinsekter, Johansen havde fanget ude i Ordrup Mose; hvert Øjeblik stødte en stor Vandkalv haardt mod Glasset. Det var den eneste Lyd i det snevre lille Værelse.

Saa rejste Jørgen sig omsider og saa paa sit Ur.

— Hvad, — gaar De? spurgte Johansen fra Sofaen.